

ELŐRE TAVASZLÁNGBAN!

Én nem tudom, hogy, de bolonddá babonázott a tavasz:
virágos rügyuszájjal végigcsókdosta szívem, vérem,
s most labdáznek a nappal, csillagokkal — óriás Kamasz! —
s lombusogtató fává nőve az eget elérem.

Pórusaimon harsogva törnek ki bimbók, virágok,
a holt falak meséktől duzzadnak s kivirítanak,
csicsergő tavaszviharban remegve, ittasan állok
s csókokat dobálok az ibolyának, kankalinnak.

Érintésemre kihajtanak télben-fagyott tar ágak.
Csiklandós kacagás hullámszik, robog fától fáig,
az illatvemhes levegőben bódult pillangók szállnak, —
minden fészül, élettől duzzad . . . Nem bírom sokáig:

neki a rétnék! mámorosan neki a mélykék égnek!
szórén vágatok vig kedvemen . . . Köröttem a vetés
kalászba szökken, a koppasztott fák viráglángban égnek
s eszeveszetteen száguld közöttük fürtös nevetés . . .

Hahó, előre tavaszlángban, részegen, babonásan,
rózsás felhőkön lovagolni s nagyokat köszönni
virágos kalappal, lombos szívvel integetni bátran,
komor kedveket, konok éjszakákat összetörni,

hahó, bomolni veszettül s rikkantani a pirkadást! . . .
Megyek! megyek már! . . . lábam alatt virágos a haraszt,
virágok fölöttem-alattam, — s mint valami szent palást,
bíborkacajjal bortja vállam — — — a Tavasz!

Ágoston Júlián.

HAT SZEKÉR.

Szikár lovuk fel-felhőkölt s farolt,
hat hordóval hoztak kadarkabort
tiszamelléki bundás magyarok.

Volt, aki fenn ült hordója tövében
s ostort fogott kétujjas kesztyűjében,
más löcsöt tartott s kullogott gyalog.

Nem szitkozódttak ők, nem is daloltak,
egymáshoz, lóhoz árva szót se szóltak,
gyűrött volt arcuk, mint a temetésen . . .

A hat szekér zörögve kaptatott,
a friss havon véres csapást hagyott:
buggyant a bor két donga közti résen.

Jékely Zoltán.